

Daar zit je dan
met twee versleten knieën op een bruine jaren tachtig-bank
in het blauwe licht van een 43 inch senioren-tv,
het geluid op maximale stand.

Ooit was je een stratenmaker en bouwde je
aan een toekomst om op te lopen en te dansen.

Nu slijten dagen weg als licht in de winter.

Soms komt er iemand langs om je vuile was op te hangen:
onderbroeken, hemden en verzekeringsbrieven –
een mantelzorgervervelwind
zonder tijd om samen thee te drinken.

Morgen ga je voor het eerst naar de fysio
in de hoop dat je roestige botten geolied kunnen worden.
Een apk voor het lichaam,
want voorkomen is beter dan genezen,
al is jouw lichaam allang versleten.

Je geest is een grijze muis
die probeert een iPad te ontgrendelen,
Facebook op te starten,
contact te leggen
met mensen zoals je jonge buurman
wiens vrienden nooit vragen
hoe het met hem gaat.

Of met de buurvrouw die, vastgeplakt aan het vensterraam,
verlangt naar het duivengezelschap
dat zich tegoed doet aan de pinda's.

De buurt zit vol met mensen die zoeken
naar schelpen op het strand,
kastanjes in het bos,
een gesprek om zachtjes in te vallen.

Soms lijken we allemaal vast te zitten
tussen abstracte muren in een burgerlosloopgebied.
Zitten we als ratten vast in een bureaucratisch zwembad zonder trap,
waarin onze goede intenties in spartelen.

Kilometerslange vergadertafels begrenzen buurten,
blazen ideeën in ballonnen die ze knopen aan je huis,
zonder aan de deur te kloppen.

We moeten weer leren luisteren
naar de echo van saamhorige dagen, naar appels, peren en bananen,
naar het lied waar mensen naar verlangen.

Een lied over gemeenschap
waar zorg niet hongert naar maximalisatie,
waar niemand grof geld wil verdienen aan zorg of ziekte, maar werkt
naar preventie, en een luisterend oor durft te bieden.
Een gemeenschap met zeggenschap,
een plek voor koffie, soep en een gesprek.

Luister goed en hoor hoe de klinkers van de zeitgeist galmen
door de straten, gemeenteraden, regionale congressen.

Hoor verandering beginnen bij de ontmoeting van inwoners en professionals
in dat kleine moment tussen 'aangenaam kennis te maken' en 'tot morgen'.

Dus haal die harkjes uit je hoofd!

Laat die eerste dominosteen vallen tegen twee andere,
dan vier, dan acht, totdat het grote plaatje zichtbaar wordt
en men ziet dat het niet gaat om statistieken en premies,
maar om het bouwen van een samenleving
waar ieders welzijn wordt gezien.

Waar de vensterbuurvrouw er niet alleen voor staat,
maar met buurtgenoten leert hoe ze vogels moet spotten.
Waar de buurjongen niet op zijn lippen hoeft te kauwen,
maar zijn gevoelens bij een maatje mogen rouwen.

Een samenleving waar jij niet vastgeankerd achterblijft
op je bruine jaren tachtig-bank,
maar leert wat positieve gezondheid kan brengen.
Hoe je met de buurt een dansles of voetbaltoernooi kan plannen,
hoe deze ontmoetingen jou helpen te herstellen
en te leren hoe je met je kleinkinderen kan videobellen.

Er is zoveel veranderd
en er is nog zoveel nodig, maar draagvlak maak je door te helpen dragen
en dat begint bij dagen zoals deze,
waar we met zoveel mensen samenkomen
die ons welzijn hoger willen tillen.
Hoopvolle dagen voor de gemeenschap
die ons als mens weer doet verbinden.